

Cartea lui Daniel - Numărul Optzeci și Trei

Cele patru generații ale adventismului laodicean: deslușirea urâciunilor în intensificare

Jeff Pippenger
2024-02-16

Capitolul opt din Ezechiel prezintă patru urâciuni din ce în ce mai mari, care reprezintă cele patru generații ale Adventismului laodicean. Răzvrătirea din 1863 a produs o contrafacere a celor două table ale lui Habacuc, întocmai cum Aaron a făcut un chip al geloziei contrafăcut, prin vițelul său de aur, chiar în vremea când Dumnezeu îi înmâna lui Moise cele două table ale celor Zece Porunci. Odată ce Adventismul laodicean începuse lucrarea de înlăturare a adevărilor fundamentale, așa cum este reprezentată în visul lui William Miller, conducerea primei generații a început să respingă autoritatea Bibliei, iar apoi Spiritul Profetic. Răzvrătirea crescuse până la punctul în care spiritualismul lui Kellogg (panteismul) a pătruns în istoria lor chiar înainte de 1888.

La răzvrătirea din 1888, spiritismul reprezentat de odăile de închipuri ale lui Ezechiel a ajuns la un punct în care solii de la Minneapolis, profetesa și chiar Duhul Sfânt au fost respinși.

Am văzut din experiența noastră că atunci când Domnul trimite către poporul Său raze de lumină prin ușa deschisă a sanctuarului, Satana întărește mințile multora. Dar încă nu este sfârșitul. Vor fi unii care se vor împotrivi luminii și îi vor împinge la o parte pe aceia pe care Dumnezeu i-a rânduit drept canalele Sale prin care să comunice lumina. Lucrurile duhovnicești nu sunt discernute duhovnicește. Străjerii nu au ținut pasul cu deschiderea providenței lui Dumnezeu, iar mesajul și mesagerii adevărați, trimiși din cer, sunt disprețuiți.

Vor pleca de la această adunare oameni care pretind că cunosc adevărul, care își adună împrejurul sufletelor veșminte neșesute la războiul de țesut al cerului. Duhul pe care l-au primit aici îl vor purta cu ei. Tremur pentru viitorul cauzei noastre. Cei care, în acest loc, nu se supun dovezilor pe care Dumnezeu le-a dat vor lupta împotriva fraților pe care Dumnezeu îi folosește. Ei vor îngreuna foarte mult lucrurile, atunci când vor veni ocazii în care vor putea duce înainte același fel de luptă în care s-au angajat până acum. Acești oameni vor avea ocazii să fie convinși că s-au luptat împotriva Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Unii vor fi convinși; alții își vor ține cu tărie duhul lor propriu. Nu vor muri față de sine și nu-L vor lăsa pe Domnul Isus să intre în inimile lor. Vor fi tot mai mult înșelați, până când nu vor mai putea discerne adevărul și neprihănirea. Sub un alt duh, vor căuta să pună asupra lucrării un tipar pe care Dumnezeu nu-l va aproba; și vor încerca să manifeste atributele lui Satana, preluând controlul asupra minților omenești și astfel controlând lucrarea și cauza lui Dumnezeu.

"Dacă frații noștri ar fi postit și s-ar fi rugat și și-ar fi smerit inimile înaintea lui Dumnezeu la această adunare, și s-ar fi așezat în liniște ca să cerceteze împreună Scripturile, atunci Dumnezeu ar fi fost proslăvit. Dar duhul prejudecății care a fost adus la acea adunare a închis ușa în fața celei mai bogate binecuvântări a lui Dumnezeu, iar cei care au avut acest duh nu vor fi într-o poziție favorabilă să vadă lumina până când nu se vor pocăi înaintea lui Dumnezeu și

nu vor avea o oarecare înțelegere a cât de aproape au ajuns să-L batjocorească pe Duhul Sfânt și să aibă un alt duh." Materialele din 1888, 832.

După 1888, sora White „a tremurat pentru viitorul” Bisericii și lucrării lui Dumnezeu. Ea a văzut că întâlnirea avea să producă un război spiritual continuu între bărbații care erau conducători ai adventismului laodicean, iar controversa cu privire la „the daily” este o dovadă că prezicerile ei s-au împlinit chiar asupra acelei generații. Atunci s-a dus un război de către bărbați care nu au „cedat în fața dovezilor pe care Dumnezeu le dăduse” pentru a confirma „solia trimisă din cer și solii trimiși din cer”, iar acei oameni au făcut război împotriva „Duhului Sfânt al lui Dumnezeu”. A doua generație a privit cum casa de editură și sanatoriul au fost arse din temelii de focurile judecății lui Dumnezeu.

Astăzi am primit o scrisoare de la fratele Daniells cu privire la distrugerea prin foc a biroului Review. Sunt foarte mâhnită când mă gândesc la marea pierdere pentru cauză. Știu că acesta trebuie să fie un timp foarte încercător pentru frații însărcinați cu lucrarea și pentru angajații biroului. Sunt părtașă la suferința tuturor celor ce suferă. Dar nu m-au surprins veștile triste, căci în vedenii de noapte am văzut un înger stând cu o sabie ca de foc întinsă peste Battle Creek. Odată, în timpul zilei, pe când condeiul îmi era în mână, mi-am pierdut cunoștința și mi s-a părut ca și cum această sabie de foc se întorcea când într-o direcție, când în alta. Nenorocirea părea să urmeze după nenorocire, pentru că Dumnezeu era dezonorat prin uneltirile oamenilor de a se înălța și a se slăvi pe ei înșiși.

În această dimineață, în rugăciune stăruitoare, am cerut ca Domnul să-i călăuzească pe toți cei care sunt în legătură cu Oficiul Review and Herald să facă o cercetare sânguincioasă, ca să vadă în ce privință au nesocotit numeroasele solii pe care le-a dat Dumnezeu.

Cu ceva timp în urmă, frații de la biroul Review mi-au cerut sfatul cu privire la ridicarea unei alte clădiri. Atunci am spus că, dacă cei care erau în favoarea adăugării încă unei clădiri la biroul Review and Herald ar fi avut viitorul desfășurat înaintea lor, dacă ar fi putut vedea ce avea să fie la Battle Creek, nu s-ar mai pune problema ridicării încă unei clădiri acolo. Dumnezeu a spus: «Cuvântul Meu a fost disprețuit; și voi întoarce și voi răsturna.»

La Conferința Generală, ținută la Battle Creek în 1901, Domnul a dat poporului Său dovezi că îi chema la reformă. Mințile au fost convinse, iar inimile au fost atinse; dar nu s-a făcut o lucrare temeinică. Dacă inimile încăpățanate s-ar fi frânt atunci în pocăință înaintea lui Dumnezeu, s-ar fi văzut una dintre cele mai mari manifestări ale puterii lui Dumnezeu care au fost vreodată văzute. Dar Dumnezeu nu a fost onorat. Mărturiile Duhului Său nu au fost luate în seamă. Oamenii nu s-au despărțit de practicile care erau în opoziție hotărâtă față de principiile adevărului și ale neprihănirii, care ar trebui menținute întotdeauna în lucrarea Domnului.

Mesajele către biserica din Efes și către biserica din Sardes mi-au fost adesea repetate de Cel ce îmi dă învățătură pentru poporul Său. "Îngerului bisericii din Efes scrie: Așa zice Cel ce ține cele șapte stele în mâna Sa dreaptă, Cel ce umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur: Știu faptele tale, și osteneala, și răbdarea ta, și că nu poți să-i suferi pe cei răi; și i-ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli și nu sunt și i-ai găsit mincinoși; și ai suferit, și ai răbdare, și

pentru Numele Meu ai ostenit și n-ai obosit. Totuși am împotriva ta că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți, deci, aminte de unde ai căzut și pocăiește-te și fă faptele dintâi; altfel voi veni curând la tine și voi muta sfeșnicul tău din locul lui, dacă nu te pocăiești." Apocalipsa 2:1-5.

‘Iar îngerului Bisericii din Sardes scrie: Acestea zice Cel ce are cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: Îți cunosc faptele: ai nume că trăiești, dar ești mort. Veghează și întărește cele ce rămân, care sunt gata să moară, căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea lui Dumnezeu. Adu-ți deci aminte cum ai primit și ai auzit; păstrează-le și pocăiește-te. Dacă deci nu vei veghea, voi veni asupra ta ca un hoț și nu vei ști în care ceas voi veni asupra ta.’ Apocalipsa 3:1-3.

Suntem martorii împlinirii acestor avertismente. Niciodată nu au fost Scripturile împlinite mai riguros decât s-au împlinit acestea.

Oamenii pot ridica cele mai atent construite clădiri, rezistente la foc, dar o singură atingere a mâinii lui Dumnezeu, o singură scânteie din cer, va spulbera orice refugiu.

S-a pus întrebarea dacă am vreun sfat de dat. Am dat deja sfatul pe care Dumnezeu mi l-a încredințat, nădăjduind să împiedic căderea sabiei învăpăiate care atârna deasupra Battle Creek. Acum a venit ceea ce mă temeam — vestea incendiului clădirii Review and Herald. Când a venit această veste, nu am simțit nicio surpriză și nu am avut cuvinte de spus. Ceea ce am avut de spus, din când în când, ca avertizări, nu a avut niciun efect decât acela de a-i împietri pe cei care au auzit, iar acum nu pot decât să spun: Îmi pare atât de rău, atât de foarte rău, că a fost necesar să vină această lovitură. A fost dată destulă lumină. Dacă s-ar fi dat curs ei, nu ar mai fi fost nevoie de mai multă lumină. Mărturii, volumul 8, 97–99.

A doua generație a adventismului nu a reprezentat o victorie, iar, în împlinirea capitolului opt din Ezechiel, răzvrătirea nu a făcut decât să se amplifice în continuare.

Prin mesaje scrise și prin foc, Domnul a declarat că dorește ca poporul Său să părăsească Battle Creek. Fie ca Dumnezeu să ne ajute să-I auzim glasul. Nu înseamnă oare nimic pentru noi faptul că cele două mari instituții ale noastre din Battle Creek au fost mistuite de flăcări? Ați putea spune: „Dar noul Sanatoriu are mulți pacienți.” Da; dar chiar dacă ar fi acolo multe mii de pacienți, aceasta nu ar fi nicidecum un argument ca poporul nostru să-și construiască case în Battle Creek și să se stabilească acolo.

"Ispitele se înmulțesc. Oamenii resping lumina pe care Dumnezeu a trimis-o în Mărturiile Duhului Său și își aleg propriile lor născociri și propriile lor planuri. Vor continua oamenii să se despartă de Dumnezeu? Va trebui El să-Și arate dezaprobarea într-un mod și mai evident decât a făcut-o deja?" Pamphlets, SpTB06, 45.

Oamenii «își alegeau propriile născociri și propriile planuri», așa cum sunt reprezentați de cei șaptezeci de bătrâni în odăile închipuirilor din capitolul opt al lui Ezechiel, care proclamau: «Domnul nu ne vede.» Domnul a ridicat o profetesă și i-a dat «viziuni deschise» vreme de exact patruzeci de ani, până în 1884. El și-a pus semnătura asupra acestui dar, căci El l-a dăruit și l-a încheiat într-un oraș numit Portland, și l-a dat pentru patruzeci de ani. Chiar înainte de încetarea «viziunilor deschise», bătrânii au început să submineze autoritatea Bibliei și a Spiritului Profetic,

în 1881 și 1882. «Viziunile deschise» s-au încheiat apoi în 1884, iar peste patru ani răscoala lui Core, Datan și Abiram a fost repetată la Conferința Generală din 1888.

Răzvrătirea din 1888 a produs o escaladare a răzvrătirii, care a cunoscut intervenția directă a lui Dumnezeu în istoria Adventismului laodicean, când El a mistuit prin foc lucrarea editorială și lucrarea medicală. Totuși, acele judecăți directe nu au oprit răzvrătirea aflată în desfășurare. În 1919 a avut loc o conferință biblică, în cadrul căreia unul dintre principalii răzvrățiți ai celei de-a doua generații, William Warren Prescott, teolog format în universitățile protestantismului apostat, a fost conducătorul principal în promovarea viziunii satanice care susținea că „necurmatul” reprezenta lucrarea lui Hristos în sanctuar și a susținut o serie de prezentări.

Istoria consemnează că, la acea conferință biblică din 1919, Prescott a prezentat o evangheligie care consta în eliminarea fiecărui articol de credință din mesajul profetic al milleriților. A încercat chiar să înlăture cele două mii trei sute de zile, dar nu a reușit să o ducă la capăt. Totuși, el a prezentat o evangheligie cu totul lipsită de înțelegerile profetice ale milleriților. Evanghelia sa a fost respinsă la întrunire, însă, cu toate acestea, acei conducători orbi au hotărât să preia seria sa de prezentări și să o transforme într-o carte intitulată „The Doctrine of Christ”. Acea carte a devenit simbolul apariției celei de-a treia generații a adventismului laodicean.

Cartea reprezintă o altă evangheligie decât evanghelia milerită din Habacuc capitolul doi, iar Pavel ne înștiințează că o altă evangheligie nu este nicidecum evangheligie.

Mă mir că v-ați depărtat atât de curând de Cel ce v-a chemat în harul lui Hristos, la o altă evangheligie; care nu este, de fapt, o alta, ci sunt unii care vă tulbură și voiesc să denatureze Evanghelia lui Hristos. Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer v-ar vesti o altă evangheligie decât aceea pe care v-am vestit-o, să fie anatema. Cum am spus mai înainte, așa zic și acum din nou: dacă cineva vă vestește o altă evangheligie decât aceea pe care ați primit-o, să fie anatema. Galateni 1:6-9.

A treia generație a Adventismului este reprezentată de a treia urâciune a lui Ezechiel, când femeile îl jelesc pe Tammuz. Tammuz era o divinitate mesopotamiană asociată cu fertilitatea și ciclurile vegetației. Tammuz era uneori înfățișat ca păstor sau ca un tânăr, legat de schimbarea anotimpurilor și de creșterea culturilor. Moartea lui Tammuz și învierea sa ulterioară erau legate de calendarul agricol. Potrivit mitologiei, Tammuz murea sau dispărea în lunile de vară, ceea ce era privit ca o reprezentare a veștejirii vegetației în sezonul torid și secetos. Plânsul pentru Tammuz era un ritual de doliu care implica lamentarea morții sau dispariției lui Tammuz în lunile de vară, urmată de bucurie la învierea lui, care simboliza reînnoirea vegetației și a vieții agricole.

Plânsul pentru Tamuz reprezintă un mesaj contrafăcut al ploii târzii, adică tocmai ceea ce a reprezentat evanghelia lui W. W. Prescott. Înlăturarea fundamentului profetic, care a început în răzvrătirea din 1863, a ajuns în 1919 la un punct în care adventismul laodicean a permis instaurarea evangheliei false. Acea evangheligie falsă se întemeia în întregime pe metodologia protestantismului apostat. Arhitectul ei inițial a fost W. W. Prescott și, ca și în cazul lui William Miller, evanghelia amândurora se întemeia pe înțelegerea lor fundamentală a „necurmatului” din cartea lui Daniel. Ambele evanghelii sunt reprezentate în pasajul din 2 Tesaloniceni, unde Miller a descoperit pentru

prima dată că „necurmatul” reprezenta păgânismul. În pasaj există o clasă reprezentată de Miller, care acceptă adevărul prezentat de Pavel, și o altă clasă care nu are dragostea adevărului.

O clasă din zilele din urmă, reprezentată de Miller, „recunoaște” și primește ploaia târzie, iar o altă clasă, reprezentată de Prescott, primește o puternică amăgire. Acea puternică amăgire pe care o primesc se întemeiază pe o evanghelie falsă, care nu este nicidecum evanghelie, și identifică un mesaj fals al ploii târzii. Astfel, a treia urâciune din Ezechiel constă în femeile (bisericele Adventismului laodicean) care plâng pentru Tammuz. Lacrimile lor din timpul verii (ploaia) sunt menite să producă roada secerișului.

Distincția dintre două tipuri ale soliei ploii târzii străbate Biblia și Spiritul Profeției. Biblia arată în mod repetat că ploaia este reținută de la un popor neascultător.

Se zice: Dacă un bărbat își izgonește soția, iar ea pleacă de la el și ajunge a altui bărbat, se va mai întoarce el iarăși la ea? Nu s-ar spurca oare de tot țara aceea? Dar tu ai curvit cu mulți ibovnici; totuși întoarce-te iarăși la Mine, zice Domnul. Ridică-ți ochii spre locurile înalte și vezi: unde n-ai fost culcată? Pe drumuri ai șezut la pândă pentru ei, ca arabul în pustiu; și ai spurcat țara cu curviile tale și cu răutățile tale. De aceea au fost reținute ploile și n-a fost ploaie târzie; și ai avut o frunte de curvă, n-ai vrut să te rușinezi. Ieremia 3:1-3.

Adventismul laodicean a început să se desfrâneze în 1863, iar de atunci ploile au fost oprite. Ei refuză să se rușineze de răzvrătirea lor, iar acea lipsă de smerenie produce o frunte de desfrânată, iar desfrânata din profeția biblică este papalitatea. A treia generație este cea în care se împlinește lucrarea finală de pregătire pentru a se închina în fața semnului desfrânatei Romei. Pregătirea pentru a patra generație se realizează în a treia generație, printr-un mesaj contrafăcut al ploii târzii. Răzvrătirea din 1863, răzvrătirea din 1888 și răzvrătirea din 1919 sunt aliniate cu 11 septembrie 2001, căci atunci când clădirile orașului New York au căzut, a coborât îngerul cel puternic din Apocalipsa optsprezece și a început ploaia târzie autentică.

"Ploaia târzie va cădea asupra poporului lui Dumnezeu. Un înger puternic va coborî din cer, iar întregul pământ va fi luminat de slava lui." Review and Herald, 21 aprilie 1891.

Când a început ploaia târzie, bătrânii Adventismului laodicean n-au recunoscut-o drept ploaia târzie, căci fuseseră îndoctrinați cu un mesaj fals al ploii târzii, reprezentat de Ezechiel drept femeile care plâng pentru Tammuz și, în aplicare, ca un mesaj de pace și siguranță.

„Numai aceia care trăiesc potrivit luminii pe care o au vor primi mai multă lumină. Dacă nu înaintăm zilnic în exemplificarea virtuților creștine active, nu vom recunoaște manifestările Duhului Sfânt în ploaia târzie. S-ar putea să cadă asupra inimilor din jurul nostru, dar nu o vom discerne și nu o vom primi.” Mărturii pentru slujitori, 507.

Păzitorilor poporului le era cu neputință să recunoască sosirea ploii târzii, căci evanghelia lor falsă despre o ploaie târzie falsă tăgăduia posibilitatea oricărei manifestări a puterii lui Dumnezeu, precum în veacurile trecute.

În biserici va fi o minunată manifestare a puterii lui Dumnezeu, dar ea nu va lucra asupra celor care nu s-au smerit înaintea Domnului și nu au deschis ușa inimii prin mărturisire și pocăință.

În manifestarea acelei puteri care luminează pământul cu slava lui Dumnezeu, ei nu vor vedea decât ceva pe care, în orbirea lor, îl socotesc primejdios, ceva care le va trezi temerile și se vor pregăti să i se împotrivescă. Pentru că Domnul nu lucrează potrivit ideilor și așteptărilor lor, ei se vor împotrivi lucrării. „De ce”, zic ei, „n-am cunoaște noi Duhul lui Dumnezeu, când am fost în lucrare atâția ani?” — Pentru că nu au răspuns avertizărilor, rugămintilor din mesajele lui Dumnezeu, ci au spus stăruitor: „Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic.” Talentul, îndelungata experiență, nu vor face din oameni canale ale luminii, dacă nu se așază sub strălucitele raze ale Soarelui Neprihănirii și dacă nu sunt chemați, aleși și pregătiți prin înzestrarea Duhului Sfânt. Când oamenii care se îndeletnicesc cu lucruri sfinte se vor smeri sub mâna cea tare a lui Dumnezeu, Domnul îi va înălța. El îi va face oameni ai discernământului — oameni bogați în harul Duhului Său. Trăsăturile lor de caracter puternice, egoiste, îndărătnicia lor, vor fi văzute în lumina care strălucește din Lumina lumii. „Voi veni la tine curând și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.” Dacă-L vei căuta pe Domnul din toată inima, El Se va lăsa găsit de tine. Review and Herald, 23 decembrie 1890.

Bătrânii din capitolul opt al lui Ezechiel au acceptat o evanghelie a păcii și siguranței în 1919, iar când a sosit 11 septembrie 2001, rodul acelei răzvrătiri tot mai accentuate s-a manifestat prin neputința lor de a recunoaște sosirea ploii târzii. În istoria începută la timpul sfârșitului, în 1989, Dumnezeu a repetat mișcarea millerită întocmai, literă cu literă. Miller a fost un simbol al lui Ilie, iar Ilie îi spusese categoric lui Ahab că nu va fi ploaie decât la cuvântul lui Ilie.

Vom continua analiza celei de-a treia generații a adventismului în articolul următor.

Aceia care nu se întristează din pricina propriei lor decăderi spirituale și nici nu jelesc pentru păcatele altora vor rămâne fără pecetea lui Dumnezeu. Domnul îi însărcinează pe solii Săi, pe bărbații care au în mâini arme de nimicire: 'Mergeți după el prin cetate și loviți: ochiul vostru să nu cruțe, nici să nu vă fie milă: ucideți cu desăvârșire bătrâni și tineri, fecioare, copilași și femei; dar să nu vă apropiați de niciun om peste care este semnul; și începeți de la locașul Meu cel sfânt. Atunci au început cu bătrânii care erau înaintea casei.'

Aici vedem că biserica — sanctuarul Domnului — a fost cea dintâi care a simțit lovitura mâinii lui Dumnezeu. Bătrânii, aceia cărora Dumnezeu le dăduse mare lumină și care stătuseră ca paznici ai intereselor spirituale ale poporului, au trădat încrederea ce le fusese acordată. Ei adoptaseră poziția că nu mai trebuie să așteptăm minuni și manifestarea vădită a puterii lui Dumnezeu ca în zilele de altădată. Vremurile s-au schimbat. Aceste cuvinte le întăresc necredința și ei spun: «Domnul nu va face nici bine, nici rău.» El este prea milostiv ca să-Și cerceteze poporul în judecată. Astfel, «Pace și siguranță» este strigătul oamenilor care nu-și vor mai înălța niciodată glasul ca o trâmbiță, pentru a arăta poporului lui Dumnezeu fărădelegile lui și casei lui Iacov păcatele ei. Acești câini muți, care n-au vrut să latre, sunt cei care simt răzburarea dreaptă a unui Dumnezeu ofensat. Bărbați, fecioare și copilași, toți pier împreună.

Urâciunile pentru care cei credincioși suspinau și plângeau erau tot ceea ce putea fi deslușit de ochi mărginiți, dar, de departe, cele mai rele păcate, acelea care provocau gelozia Dumnezeului curat și sfânt, rămâneau nedezvăluite. Marele Cercetător al inimilor cunoaște fiecare păcat săvârșit în ascuns de lucrătorii fărădelegii. Acești oameni ajung să se simtă în siguranță în

înșelăciunile lor și, din pricina îndelungii Lui răbdări, spun că Domnul nu vede, iar apoi se poartă ca și cum El ar fi părăsit pământul. Dar El le va da pe față fățărnicia și va descoperi înaintea altora acele păcate pe care le-au ascuns cu atâta grijă.

Nicio superioritate de rang, de demnitate sau de înțelepciune luminează, nicio poziție în slujirea sacră, nu-i va feri pe oameni de a-și jertfi principiul atunci când sunt lăsați în voia propriilor lor inimi înșelătoare. Cei care au fost socotiți vrednici și drepti se dovedesc a fi frunțași în apostazie și pilde de indiferență și de abuz de îndurărilor lui Dumnezeu. Calea lor nelegiuită El nu o va mai îngădui, iar, în mânia Sa, Se poartă cu ei fără milă.

„Domnul Își retrage cu greu prezența de la cei care au fost binecuvântați cu o mare lumină și care au simțit puterea cuvântului în slujirea altora. Odinioară au fost slujitorii Săi credincioși, bucurându-se de prezența și călăuzirea Lui; dar s-au depărtat de El și i-au atras și pe alții în rătăcire și, prin urmare, sunt aduși sub dezaprobarea divină.” Mărturii, volumul 5, 211, 212.